

Even uw aandacht...

Deze 'smaakmaker' laat u toe kennis te maken met dit werk.

Dit tekstfragment mag niet gebruikt worden voor opvoering. Het mag niet worden gedownload, afgedrukt of verder verspreid.

Indien deze smaakmaker u bevalt, raden we u aan het volledige toneelstuk te ontlenen en te lezen voor u tot de aankoop van boekjes voor opvoering beslist.

Veel leesplezier!

HELP... SPOKEN LOSGEBROKEN !

Plezierig toneelstuk in twee bedrijven voor kinderen

door

Dirk Dobbeleers

Toneelfonds J. Janssens – Antwerpen

2013

Nr.1369

OPVOERINGSRECHT

Het opvoeringsrecht wordt verkregen na aankoop van tenminste ZES tekstboekjes bij de uitgever en na betaling van de verschuldigde opvoeringsrechten aan:

S.A.B.A.M.
Aarlenstraat 75-77
1040 Brussel

Na aankoop van het verplicht aantal boekjes krijgt men van de uitgever een aanvraagkaart die, degelijk ingevuld, minstens vier weken de opvoering(en) naar S.A.B.A.M. moet worden gestuurd.

Men is volgens de Auteurswet strafbaar als men gebruik maakt van gekregen, gehuunde, geleende of gekopieerde boekjes.

Wanneer men niet voldoet aan de hier opgesomde voorwaarden, worden de geldende opvoeringsrechten met 100% verhoogd.

Voor Nederland wende men zich tot:

Stichting Bredero Auteursrechtenbureau
Valeriaanstraat 13
1562 RP Krommenie

BELANGRIJKE OPMERKING !

Alle rechten voorbehouden. Iedereen die toestemming verkreeg het stuk *HELP...SPOKEN LOSGEBROKEN!* op te voeren moet de naam van auteur *DIRK DOBBELEERS* vermelden in alle publicaties die n.a.v. de voorstellingen verschijnen.

De auteursnaam moet onmiddellijk onder de titel vermeld worden, in een lettertype minstens half zo groot als dat van de titel, maar minstens twee keer zo groot als dat waarin de naam van de vertaler, regisseur en spelers wordt vermeld.

Wettelijk depot D/1991/220/072
ISBN 978-90-385-01505

© 1991 Toneelfonds J. Janssens/Dirk Dobbeleers
www.toneelfonds.be

Niets uit deze uitgave mag worden verveelvuldigd en/of openbaar gemaakt door middel van druk, fotokopie, internet of op welke wijze ook zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

Bemerkingen (en tips) voor regisseur, acteurs en decorbouwers :

A. Personages :

Baby spook : een jong spook van 100 jaar oud
Macadam : een spook van 412 jaar oud, min of meer de baas van de spoken
Macaron : een spook van 347 jaar oud
Annie : een bemoeizieke, luidruchtige vrouw, toeriste in een Schots kasteel
Mon : man van Annie, pantoffelheld
Speurneus : detective, een mislukte, onhandige Sherlock Holmes

Het geslacht en de leeftijd van deze personen hebben niet echt belang, als ze maar gevoel voor humor hebben. Ik heb, om het mij gemakkelijk te maken, de spoken mannelijk gemaakt, maar dat is dus zeker geen noodzaak. De acteurs mogen hun rol karikaturaal brengen, overdrijven kan in dit stuk geen kwaad.

Verwaarloos de inbreng van het publiek niet. Let op : Speurneus moet het wel in de hand kunnen houden. Wanneer de kinderen in de slotscène op het podium staan, moet de suffe detective letterlijk en figuurlijk de lakens uitdelen. In bepaalde scènes moeten de acteurs vlotjes kunnen improviseren.

De spoken mogen niet te angstwekkend voorgesteld worden. Let daar in het begin voor op. Na het spokenlied en bijhorend dansje zullen de spoken (vooral Baby) de harten van de jongere kijkers al wel veroverd hebben zodat het gevaar voor bange kinderen tijdens het verdere verloop van het stuk praktisch nihil is.

Een masker kan de drie hoofdpersonen hinderen. Het valt te overwegen hen te schminken.

B. Tijdstip :

Het uur wordt enkele malen aangegeven door een klok die slaat. Die klok hoeft niet noodzakelijk zichtbaar voor het publiek te zijn. Als ze zichtbaar is, dan kan er tijdens de spokendans een doodskop uitspringen in plaats van een koekoek.

C. Decor :

Het is de bedoeling dat het decor een geheimzinnig, Schots kasteel voorstelt. Het stuk suggereert (vooral in het begin) een aantal ingrediënten : doodskoppen wiens mond open en dicht gaan, spinnen die aan draadjes dansen en in grote webben (te maken met wollen draden) wonen, een doodskop die uit de staande klok springt telkens als er een uur verschuift, een trapeuning die meewiebelt, schilden en zwaarden die kletteren telkens als het spokenlied gezongen wordt. Er wordt over een keuken, een slaapkamer en een gang (een trapeuning) gepraat. Het is volgens mij niet nodig een huiskamer met deuren te bouwen, zoals die in het volwassenentheater gebruikt wordt. Mijns inziens kunnen de acteurs even goed langs de gekende toneeldoeken opkomen en afgaan.

In de huiskamer staan een kast en enkele zetels. Er kan een verhoog gebouwd worden. In de hoek staat een kapstok.

Geef het decor grillige vormen : kleine uitspringende muurtjes, bogen, nissen, ...

En dan is er nog de wand waardoor de spoken opkomen en afgaan.

Acteurs blijven echter mensen die niet DOOR een muur kunnen wandelen.

Ik heb voor U enkele lapmiddeltjes gezocht. Ze zijn dus niet 100 % waterdicht.

Alles hangt ervan af over welke middelen de decorploeg beschikt en hoeveel experimenteertijd ze toegemeten krijgt.

Vooraleer die mogelijkheden op te sommen, wil ik Uw aandacht nog vestigen op het feit dat een spook niet noodzakelijk rechtop moet lopen, het kan ook kruipen. Je hoeft de trucage dus niet echt op manshoogte uit te voeren.

1) Je kan met spiegels werken. Je bouwt de gekende muur met decorpanelen, maar je laat er een paneel tussenuit. Dat vervang je door spiegels. Door de spiegeling valt het in de zaal niet op dat er één wand ontbreekt. Er zijn wel enkele nadelen aan deze methode verbonden. Je moet over grote spiegels beschikken en je hebt heel wat spiegels nodig om het gewenste effect te bekomen. De spiegels moeten in een bepaalde graad ten opzichte van elkaar geplaatst worden en dat vraagt heel wat puzzelwerk. Let ook op voor de weerkaatsing van spots in de spiegels.

2) Plaats een deurpaneel achter een uitspringend muurtje in de zijwand. De spoken lopen er gewoon tegen en de deur opent zich. Nadeel is dat een deel van het publiek kan zien dat het hier om een eenvoudige deur gaat. Een ander deel ziet door de uitsprong dan weer niets van het door de muur lopen.

3) Deze methode baseert zich op het schimmenspel. Maak de achterwand volledig zwart, maar laat er een paneel tussenuit. Dat vervang je door een witte doek. Plaats die een beetje achteruit zodat de spoken langs dat doek kunnen wegglippen. Zet achter het witte scherm een projector (of een spot). Tracht nu achter de scène een schaduw te creëren die het witte doek vult. Ook dit vraagt heel wat puzzelwerk.

4) Eventueel laat je de spoken tegen de deur lopen zodat die automatisch opengaat. Iemand moet de deur dan wel achter hun rug sluiten. Dit is de eenvoudigste oplossing, ze lopen in dit geval wel niet echt door de muur, maar het effect mag er toch gerust zijn. Loopt de deur niet gelijk met de wand dan kan je er altijd een laagje isimo of mousse opkleven.

5) Je kan het ook zo spelen dat de spoken aan een hendeltje trekken en dat de wand daarna automatisch opengaat. De wand is dan een deur die aan de achterzijde door een toneelmeester bediend wordt. Het effect van door de muur lopen wordt nu nog meer verzwakt dan in nummer 4.

6) Je bouwt een volledig zwarte achterwand. Je plaatst één paneel een beetje achteruit zodat er een opening ontstaat waarlangs de spoken kunnen verdwijnen. Het achteruitgeplaatste paneel bouw je om tot een nis. Deze oplossing lijkt mij de beste. Ze is ook het makkelijkst te realiseren.

Misschien bedenkt de handige decorbouwer nog wel een andere, betere oplossing.

Rekwisieten :

Zoek met man en macht naar lakens (witte, met bloempjes, ruitjes en andere motieven).

Verzamel ook namaakspinnen, doodskoppen en andere fopartikelen. Neus tijdens de carnavalperiode eens in de rekken van warenhuizen waar fopartikelen worden aangeboden. Begin tijdig te knutselen en laat vooral je fantasie de vrije loop.

Klank en belichting :

- Je maakt best een bandje klaar waarop het slaan van de klok staat. Daarop kan je een beginmuziekje met geheimzinnige spookgeluiden laten aansluiten. Dat muziekje kan dan meteen dienst doen als inleiding van het spokenlied. Zorg ervoor dat het geheel niet te schrikwekkend overkomt.

- Om het telefoongesprek tussen Speurneus en Annie (einde eerste bedrijf) maximaal uit te buiten, werk je best met een micro en versterker achter de scène. Zo kan de tekst van de detective ook duidelijk in de zaal gehoord worden.

De belichting vereist niets speciaals. Je kan in bepaalde scènes het licht wat dimmen om de spanning op te drijven.

Als je over Blacklight kan beschikken, krijgt de handige belichter extra mogelijkheden. Nogmaals : maak het niet te angstaanjagend voor de kleintjes.

1880
Veel succes en plezier !

EERSTE BEDRIJF :

Scène 1 :

(We horen een klok twaalf uur slaan. De drie spoken komen op. Ze zingen het spokenlied en dansen de spokendans. Het is belangrijk dat de kinderen met deze act kunnen lachen. De spoken (vooral Baby) moeten hun vertrouwenspersonen worden. Ze mogen er dus zeker geen schrik van hebben. De dans moet zo gek mogelijk zijn. De spoken kunnen bijvoorbeeld hun blote benen, waaronder sportschoenen of sandalen prijken, tonen. Eén spook kan het lied zelfs begeleiden met een gitaar, enzovoort. De muziek en de akkoorden vindt U achteraan in de brochure.)

HET SPOKENLIED

Refrein : Wij zijn de familie spook,
wij verdwijnen als de rook
Wij komen om twaalf uur,
los door de muur.

Strofe 1 : Onze huizen zijn kastelen
die we helaas met mensen delen.
Wij zien zo wit als een laken, en
zijn geen familie van de draken.

Refrein.

Strofe 2 : De doodskop is ons teken
je zou er echt bij verbleken.
Wij zijn zingende skeletten,
maar kunnen niemand besmetten.

Refrein.

Strofe 3 : Wij zijn vaak niet meer dan een geraamte.
De mensen schrikken van ons gedaante.
Daarbij helpt ons klapperend gebit
waar soms maar één tand in zit.

Refrein.

Strofe 4 : Wij zijn niet bang van een muis
en voelen ons bij jullie thuis,
want ... wat kunnen wij ons nog meer wensen
dan een zaal vol lelijke mensen ?

Refrein.

(Tijdens de dans verschijnen er in de kamer doodskoppen die met hun klapperend gebit het ritme van het lied volgen. Spinnen dansen op een

neer aan een draadje. Je kan hiervoor carnavalartikelen gebruiken of poppenkastpoppen. Dit zijn slechts enkele mogelijkheden. De creatieve regisseur en acteur vinden ongetwijfeld nog manieren om de geheimzinnige spooksfeer op te drijven (een wiebelende trapleuning, een spoken-koekoeksklok), zonder evenwel angstwekkend voor kleine kinderen te worden. Als het lied gedaan is, gaan de twee oudere spoken uitgeput in een zetel zitten. Baby danst lustig verder.)

- Baby : Komaan, laat ons het lied nog eens zingen. Jullie zijn toch niet moe ?
- Macaron : Ja, ik ben moe, Baby. Maar ik ben geen jonge snaak van 100 jaar zoals jij. Ik ben inmiddels al een bejaard spook van 347 jaar.
- Macadam : Als jij een bejaard spook bent, wat ben ik dan, Macaron ? Volgende week word ik 412 jaar.
- Baby : Joepie, dan is het volgende week spokenfeest. En Macadam, wat zou jij graag als verjaardagsgeschenk krijgen ?
- Macadam : Ik had graag een nieuw zondagslaken gekregen. Eentje met een gouden boordje aan de mouw en een kraagje in pels, want 's winters is het toch zo koud in dit kasteel. Ik bibber echt van de kou. Of geef me anders dat spelletje waarin spoken een hoofdrol hebben "Spookslot". Dan weten we wat doen tijdens de lange winteravonden.
- Baby : Ja, in de zomer is het hier prettig, dan zijn er veel toeristen, maar nu, in de winter, is hier niets te beleven.
- Macaron : Ja, onze vorige bezoekers zijn al een maand geleden vertrokken.
- Macadam : Maar ik ben daar blij om. Het zoontje van die toeristen maakte er hier een hel van.
- Macaron : Ja, in de hemel kunnen ze met ons niets doen.
- Baby : Tenzij we een tweede keer sterven.
- Macadam : Als dat druk jongetje zo blijft verderdoen, komt die ook niet in de hemel.
- Macaron : Hij riep dat je er doof van werd.
- Macadam : Om maar te zwijgen over zijn speelgoed. Hoe heten die dingen weer ?
- Macaron : Skateboard en knikkers.
- Baby : Ik vond hem wel leuk : hij heeft me vliegers van papier leren maken.
- Macadam : Ja, jij was altijd in zijn buurt. Je had ons zelfs bijna verraden.
- Baby : En jij dan ? Jij liep altijd achter die vrouw (of als het een vrouwelijk spook is : achter die man).
- Macadam : Maar ik ben een spook met ervaring. Ik zou ons nooit verraden.
- Macaron : Het is al goed, Macadam, straks is het zes uur, dan moeten we verdwijnen en dan hebben we nog niets gedaan.
- Baby : Pff, alweer werken, Macaron. Ik ben met mijn 100 jaar nog te jong om te werken. Ik speel liever. Ik ben verzot op vliegertjes maken. Waarschijnlijk omdat ik vroeger, voor ik spook werd, piloot was. Binnenkort verloor ik het en dan moet ik wachten tot er nog eens gasten komen die

Baby : vliegertjes kunnen vouwen. (Hij gaat naar de kast, neemt er een krant uit en begint vliegertjes te vouwen. Tijdens de rest van de eerste scène mag Baby de vliegertjes in de zaal gooien.)

Macadam : Begin jij maar met stof rond te strooien, Baby. Dat is heel wat nuttiger dan vliegertjes vouwen.

Baby : Ik krijg weer het zwaarste werk.

Macadam : Macaron, jij zorgt voor onze huisdieren.

Macaron : Wat ? Moet ik alweer de spinnen eten geven ? Dat heb ik verleden week al gedaan, Macadam.

Macadam : Ja, maar je hebt het niet goed gedaan, want er zijn er twee gestorven. Binnenkort hebben we geen eten meer.

Macaron : Spinnen eten geven dat gaat nog, maar die vieze webben schoonmaken, dat is pas echt vervelend. Al die uitgezogen vliegen en muggen : het is gewoon verkwisting.

Baby : En wat ga jij doen, Macadam ?

Macadam : Ik ... euh ... ik zal jullie controleren.

Baby +

Macaron : Ah nee, hé !

Macaron : Jij mag de tanden van de doodskoppen poetsen.

Macadam : Wat ? Alweer tanden poetsen ? Dat heb ik verleden week nog gedaan !

Macaron : Ja, maar je hebt het niet goed gedaan. Het is duidelijk te zien dat jij in je vorig leven de mensen als kwakzalver bedroog. Binnenkort moeten we weer naar de tandarts.

Baby : Ja, en als de tandarts onze doodskoppen ziet, dan valt hij altijd flauw.

Macadam : Het is al goed. Ik zal de tanden van de doodskoppen poetsen. Over een uur moeten we klaar zijn.

Baby : Spelen we dan verstoppertje ?

Macadam : Nee, ik speel niet graag verstoppertje.

Macaron : Ik ook niet. Met spoken verstoppertje spelen duurt veel te lang. Ik speel liever tikkertje.

Baby : Maar ik niet, want jullie zweven altijd tegen het plafond en zo hoog geraak ik niet.

Macaron : Wat dachten jullie van "Spook erger je niet" ?

Macadam : Jullie zitten al over spelletjes te praten, maar we zijn nog niet klaar met ons werk. Vooruit, eerst jullie taken vervullen en dan zullen we wel zien wat we spelen.

Baby +

Macaron : (zonder veel enthousiasme) O.K.

(Macaron gaat tussen het publiek vliegen vangen. Hij kan enkele kinderen, zacht natuurlijk, op hun hoofd slaan. Hij vist dan uit hun haar een vlieg of een mug in kunststof. Kortom, hij maakt er een hele show van. Baby haalt een zakje (of een flesje) stof uit zijn spokenbinnenzak, hij trekt de zaal in en strooit het stof kwistig rond. Tussendoor mag hij ook vliegertjes vouwen en in de zaal gooien. Hij mag de kinderen laten helpen. Baby en Macaron mogen tijdens deze scène gerust met het publiek praten zodat er geen eindeloze stilte valt. Het is dus improviseren geblazen. Macadam haalt tandpasta en een tandenborstel uit zijn spokenbinnenzak. Hij begint de tanden van

de doodskoppen te poetsen. De muziek van het spokenlied speelt zacht op de achtergrond. Als de spoken even goed bezig zijn, horen we gemorrel en stemmen aan de deur.)

Macadam : Stt, ik hoor iets. (Macaron en Baby vluchten terug naar het podium.)

Macaron : Toch geen mensen, hoop ik ?

Macadam : Wat zouden het anders zijn, spoken zeker ? (Baby schiet in een lach.)

Macaron : Zwijgen jij ! Straks verraad je ons ! We moeten snel verdwijnen.

(Macadam en Macaron verdwijnen door de getruceerde muur. Baby wil hen volgen, maar hij neemt een verkeerd decorpaneel zodat hij tegen de decorwand botst. Macadam en Macaron keren terug en slepen de versufte Baby langs het juiste paneel af. In zijn haast is Macadam vergeten de tandenborstel uit de doodskop te halen.)

Scène 2 :

(Annie komt eerst op. Ze draagt een beauty-case en zet die op de kast.)

Annie : Mon, waar blijf je ? (Mon antwoordt niet. We horen alleen gemompel en gefriemel aan de deur. Annie doet de deur open. Mon komt binnen. Hij draagt twee grote valiezen in de hand en een kleinere tussen zijn tanden.)

Annie : Waarom antwoord je niet als ik je iets vraag ? (Mon mompelt iets onverstaanbaars. Hij kan immers niets zeggen met een koffer tussen zijn tanden.)

Annie : Ik versta er niets van. (Ze gaat naar Mon en haalt de koffer uit zijn mond.) Wat zei je ?

Mon : Amai, die koffers wegen zwaar !

Annie : Is dat alles ? (Ze steekt de koffer terug tussen zijn tanden.) Eindelijk zijn we er. Ik dacht dat we nooit zouden aankomen. (Mon mompelt weer iets.)

Annie : Wat nu weer ? Kan jij nu niet duidelijker praten ? (Ze neemt de koffer weer uit zijn mond.)

Mon : Het is mijn schuld niet dat we autopech kregen.

Annie : (Terwijl ze de koffer terug tussen zijn tanden steekt) Jouw schuld niet ? Als jij het benzinepeil beter gecontroleerd had, dan waren we nooit zonder brandstof gevallen.

(Mon doet een lange uitleg, nog steeds met de koffer tussen zijn tanden. Hij wordt duidelijk kwaad. Annie komt kordaat op hem af, neemt de koffer uit zijn mond en vraagt streng :)

Annie : Wat is er ?

Mon : (met staart tussen zijn benen) Niets !

Annie : Dan is het goed ! (Ze zet de koffer op de grond. Ze ziet plots de tandenborstel tussen de tanden van de doodskop.)

Annie : (gillend) Help !

(Mon zet de valiezen snel op de grond en verschuilt zich erachter.) Mmmmaaaarr, dddooooe ttoch iiietsss !

Mon : (krabbelt terug recht) Nu ben jij degene die duidelijker moet praten.

Annie : (Ze wijst naar de bewuste doodskop.) Kkkkijk ddddaarr eeeensss !

Mon : Dat is toch maar een gewone doodskop. De vorige huurders van dit kasteel hebben een grapje uitgehaald. Ze hebben die doodskop met een tandenborstel versierd, gewoon om ons de stuipen op het lijf te jagen.

Annie : En zo iets noem jij gewoon ? Volgens mij spookt het hier !

Mon : Jij vond het toch ook heel gewoon dat ik een loodzware koffer tussen mijn tanden had.

Annie : Dit is nog iets helemaal anders dan een tandenborstel in een doodskop.

Mon : Wind je toch niet zo op ! Het is een grap en daar moet je dan maar om lachen.

Annie : (gemaakt) Hahaha ! (Terwijl haalt Mon de tandenborstel uit de doodskop. Annie weet dat niet. Ze draait zich om en...)

Annie : Mon, kijk, de tandenborstel is verdwenen. Het spookt hier echt.

Mon : (Hij houdt de tandenborstel voor zich uit.) Hier is hij !

Annie : Dat is teveel voor mijn zwak hart. (Annie valt flauw.)

Mon : Nu dat weer ! Snel een beetje parfum spuiten. Daar komt ze wel terug van bij.

Annie : (Terwijl Mon spuit, zwakjes) Waar ben ik ?

Mon : Bij mij, lieveling ! (Annie valt terug flauw. Mon spuit nog wat parfum. Annie komt terug bij.) Waarom viel je nu weer flauw ?

Annie : Kijk daar, voetsporen in het stof. Ik heb het al enkele keren gezegd : het spookt hier.

Mon : Dat wist je op voorhand. Jij wilde twee weken in een Schots kasteel logeren omdat er in Schotse kastelen zoveel spoken wonen.

Annie : Ja, maar ik had nooit gedacht dat het zo echt zou zijn.

Mon : Komaan Annie, ik zal je even op ons bed leggen.

Annie : (Terwijl ze kreunend opstaat en steun zoekend bij Mon afgaat) O, mijn hoofd weegt zwaar en het draait zo.

Mon : Dat gevoelen ken ik. Dat heb ik ook als ik gebiljart heb.

Scène 3 :

(De scène is even leeg. Dan komen de spoken terug op.)

Macadam : Het is weer zover. Er zijn alweer toeristen op bezoek in ons kasteel.

Macaron : Zelfs in de winter laten ze ons niet met rust.

Baby : Ik heb graag bezoek. Misschien leer ik weer nieuwe spelletjes.

Macadam : Stel je maar eens voor dat de mensen te weten komen dat er in dit kasteel spoken leven, dan komen ze uit alle uithoeken van de wereld om ons te zien.

Macadam : We moeten in het vervolg trouwens een beetje opletten, want onze voetstappen hadden ons bijna verraden. Baby, dat is jouw schuld, jij moest het stof rondstrooien !

Baby : Ik heb het hier altijd gedaan.

Macaron : Nee, jij hebt het niet gedaan. Dat is juist het probleem. Jij doet nooit wat er van jou verlangd wordt.

(Baby is kwaad. Hij draait zijn rug en vindt de beauty-case met het parfum en de schmink. Hij spuit wat parfum in de richting van Macaron en Macadam. Deze proesten het uit.)

Macadam : Hou daarmee op !

Macaron : Wat een stank !

Macadam : Maak dat je voor mijn laken weg bent of ...

Macaron : Kijk maar eens wat je aangevangen hebt. Je hebt alle stof weggeveegd.

(Macaron en Macadam strooien wat stof bij. Baby neemt het parfum en de schmink en trekt de zaal in. Hij spuit tijdens de volgende dialoog wat parfum in het wilde weg. Hij schminkt vlug enkele kinderen.)

Macadam : Die jeugd van tegenwoordig toch, hé !

Macaron : De jeugd van vroeger, ja !

Baby : Jij ziet er wat bleek uit. Jouw wangen zal ik een mooi blozend kleurtje geven. Wie wil er wat lippenstift ?

(Ondertussen...)

Macaron : Eigenlijk was het wel stom van je om die tandenborstel te vergeten.

Macadam : Ja, ik was zo geschrokken toen ik die stemmen hoorde dat ik hem vergat mee te nemen.

Macaron : Ik hoop maar dat die vrouw er niet verder op ingaat.

Macadam : Ik vrees ervoor. Het leek me geen gemakkelijk mens. Een echt spook.

(Zij gaan verder met stof strooien in hoeken en kanten.)

Baby : (nog steeds in de zaal) Zie ik er ook niet een beetje bleek uit ? (Tot een kind) Doe eens wat blos op mijn wangen. Mijn lippen kunnen ook wel wat lippenstift gebruiken. (Kies hiervoor kinderen die op de eerste rijen zitten, dan kan de zaal het schminkproces volgen. Er mag weer gepraat (lees geïmproviseerd worden. Als de situatie dreigt uit de hand te lopen, mag Baby zichzelf verder schminken.)

Baby : (Als hij klaar is) En hoe vinden jullie me ? Zie ik er niet als een gezond spook uit ?

(We horen Annie en Mon achter de scène.)

Annie : Natuurlijk voel ik me beter.

Mon : Moet ik water voor je halen ?

Annie : Water halen ? Ik ben geen vis.

Macaron : Baby, haast je ! Ze komen terug !

(Macadam en Macaron verdwijnen weer door de muur. Baby, die een kortere weg wil nemen, botst opnieuw tegen de decorwand. Hij geraakt niet tijdig weg en verstopt zich achter de kast.)

Scène 4 :

Mon : Ik vind dat je er nog wat bleekjes uitziet.

Annie : Je denkt toch niet dat je baas over mij kan spelen omdat ik eventjes flauwgevallen ben ? Ik ben weer helemaal de oude.

Mon : (zachtjes) Amai ...

Annie : Wat zei je ?

Mon : Ik wilde zeggen (weinig enthousiast) : "Amai, daar ben ik blij om." Maar zoals altijd liet je me niet uitspreken.

Annie : Voor vandaag heb jij (nadruk) alleszins genoeg gebabbeld. Ik wil gaan slapen, want het is bijna één uur.

- Mon : Ik zeg niet nee. Vooruit, waar wachten we nog op ?
- Annie : Ik moet hier nog even opruimen, want momenteel is mijn beauty-case even slordig als jouw bureau.
- Mon : Mijn bureau is niet slordig. Ik geef toe dat het er niet altijd even ordelijk is, maar dat komt omdat er gewerkt wordt. (Hij zet zich in een zetel, met zijn rug naar de kast.)
- Annie : Ik vind het een zalig kasteel, echt Schots.
- Mon : Schots en scheef, ja ! Moet ik het hier twee weken volhouden ?
- Annie : Ik zou gezworen hebben dat ik mijn rode blos had meegenomen. Zou ik die dan toch vergeten zijn ?
(Annie draait zich naar Mon. Op dat moment zet Baby het doosje met rode schmink terug op de kast.)
- Annie : Mon, jij hebt toch niet in mijn spullen gezeten ?
- Mon : Natuurlijk niet, ik heb niets ...
- Annie : Dat weet ik al lang. (Ze draait zich om en ziet het doosje schmink staan.)
- Annie : Dat kan niet. Daarnet stond hier niets en nu staat mijn doosje blos daar.
- Mon : Volgens mij ben jij nog niet helemaal bekomen van dat flauwvallen.
- Annie : Het zou kunnen, ik voel me inderdaad (toch niet helemaal overtuigd) nog wat zwakjes.
- Mon : Neem nog wat eau de cologne.
- Annie : Dat is misschien geen slecht idee.
(Ze zoekt even in de beauty-case.)
- Mon : Ik barst van de goede ideeën.
- Annie : Barst dan maar verder. Maar ... maar ... de eau de cologne is weg. (terug in de richting van de zetel) Of heb jij weer een van je goede ideeën gehad en mijn reukwater verstopt ?
(Baby zet nu de eau de cologne op de kast.)
- Mon : Nee, ik heb hem gewoon op de kast gezet.
- Annie : Waar dan wel ?
- Mon : (koel) Daar, waar hij nu nog staat.
- Annie : Maar ik ben zeker dat die fles er daarnet niet stond.
(Ze gilt.) HET SPOOKT HIER ! (Ze valt weer flauw.)
- Mon : (Hij springt uit zijn zetel.) Met vrouwen heb je toch niets dan last. Of ben ik de enige die last heeft met zijn halve trouwboek ? Maar enfin, ik zal mijn goed hart nog eens laten zien en ik zal mijn vrouwtje tot in de zetel sleuren. Eigenlijk maken ze ons nogal wat wijs op school, hé ! neem nu de zin : "Ik sleur met mijn vrouw."
Ze hebben mij op school geleerd dat "ik" onderwerp is, maar ik vind mezelf meer het lijdend voorwerp.
Spijtig genoeg is "mijn vrouw" geen meewerkend voorwerp maar een ... stom voorwerp. Ik zal eens op de grote middelen overschakelen.
(Mon af. Ondertussen komt Annie terug bij.)
- Annie : Mon, waar ben je ? Mon ... Het spookt hier echt. Ze hebben mijn man weggetoverd. Mon... Mon ...

- (Ze gaat af. De scène is even leeg. Baby komt tevoorschijn.)
- Baby : Oef, dat was op het nippertje. Nu snel maken dat ik wegkom of anders maken Macadam en Macaron nog spokenfricassé van mij. (Baby botst even tegen de muur, krabbelt terug recht en gaat dan langs de getruceerde muur af. Even later komt Mon terug op met een glas water.)
- Mon : Ik had haar beter daarstraks al een glas water gegeven. Maar ja, ze wou weer niet naar mijn goede raad luisteren. Verdorie, Annie is weg. Zou ze dan toch gelijk hebben ? Zou het hier echt spoken ? Annie ... Annie ... waar ben je ? (Mon af langs de andere kant. Hij komt snel terug op, nog steeds met het glas water in zijn hand.) Eigenlijk vind ik het hier akelig. Ik heb eens gehoord dat elk kasteel in Schotland zijn eigen spook heeft. Brrr ! Ik loop hier niet graag alleen rond. Trouwens, als Annie ontvoerd is, dan zullen die kidknappers haar wel snel terugbrengen. Ze zaagt die mensen de oren van het hoofd. Oei, ik zag daar iets bewegen. Misschien is het nu mijn beurt. Maar ik zal me niet zomaar gewonnen geven. Ik zal me verweren met alles wat ik heb. (Mon verstopt zich achter de kast. Annie sluipt terug op. Ze kijkt behoedzaam rond. Als ze in de omgeving van de kast is, springt Mon tevoorschijn. Hij gooit het water in het gezicht van Annie.)
- Annie : Mon... help... help ! Ik word aangevallen door een spook. (Ze slaat daarbij wild met haar armen in de richting van Mon.)
- Mon : (Terwijl hij de slagen afweert) Ik ook, Annie, ik ook !
- Annie : (Ze ziet plots Mon met het lege glas water.) Heb jij dat water over mij gegooid ?
- Mon : Ja, ik dacht dat je een ontvoerder was.
- Annie : En ik dacht dat jij een spook was.
- Mon : Gelukkig zijn we geen van beiden. Wacht, ik zal het terug goed maken. (Hij begint het water wat af te kuisen.)
- Annie : Blijf van me af, je maakt me zenuwachtig.
- Mon : Zoals je wil ...
- Annie : Weet je wat : we kruipen in ons bed. Morgen lachen we ons dood om al die gekke toestanden.
- Mon : Ja, morgen zal het hier plezant worden. (Annie begint plots te gillen.)
- Mon : Wat nu weer ?
- Annie : Daar, een grote spin ! Ik ga niet slapen voor die spin dood is.
- Mon : Och, spinnen zijn brave beestjes. Ze doen niets.
- Annie : Nee, pas maar op, want jij slaapt altijd met je mond open. Misschien word je straks wel wakker met een spin in je mond.
- Mon : O.K., ik zal ze opruimen. (Mon haalt de spin uit haar web, trapt erop en schopt ze in een hoekje.) Ziezo, opgeruimd staat netjes.
- Annie : En nu gaan we naar bed. Ga jij maar eerst, dan kan jij de spinnen die we misschien nog tegenkomen, doden.